

(zie ABRvS 2 mei 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1490, AB 2018/408, m.nt. Klaassen). De redenering zou natuurlijk ook kunnen worden toegepast op de verlening van een faciliterend visum. Maar daar kiest de staatssecretaris niet voor. Dit creëert een situatie waarin sommige bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn wel, en andere niet naar analogie worden toegepast. Mij lijkt het wenselijk om hier één lijn in te trekken en het toepasselijke juridische kader helder en transparant te maken.

6. Dan de rechtsvraag of er eigenlijk wel het recht op een faciliterend visum bestaat voor de minderjarige derdelander zus van een Nederlander die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer. Eerder oordeelde Zp Utrecht dat een minderjarige derdelander zus niet in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht bij haar minderjarige broer en zus met de Nederlandse nationaliteit (Rb. Den Haag (zp Utrecht) 25 februari 2020, ECLI:NL:RBDHA:2020:2352, AB 2020/247, m.nt. Klaassen). Er was volgens de rechtbank eveneens geen aanleiding om te toetsen aan het recht op eerbied voor gezinsleven zoals neergelegd in artikel 8 EVRM en/of artikel 7 Handvest; als de vreemdeling toetsing aan dat recht wenst, kon er volgens de rechtbank een daartoe strekkende aanvraag worden ingediend (punt 5 in de uitspraak van Zp Utrecht). De Afdeling komt in de onderhavige uitspraak tot een andere conclusie. Volgens de Afdeling heeft de staatssecretaris met het verlenen van een faciliterend visum aan de moeder van de referent erkend dat afwijzing van die aanvraag zou leiden tot een aantasting van de rechten van de referent als EU-burger. In dat geval moet de staatssecretaris ook een faciliterend visum verlenen aan de minderjarige zus van de referent omdat van de moeder redelijkerwijs niet kan worden verlangd dat ze moet kiezen tussen haar derdelander kind en haar Nederlandse kind.

7. Ik ben het helemaal eens met dit oordeel van de Afdeling. Maar ik vraag me wel af waarom de Afdeling niet verwijst naar artikel 8 EVRM en/of artikel 7 Handvest. Waarom kan het redelijkerwijs niet van de moeder worden verwacht dat zij zou kiezen tussen haar twee kinderen? Het is niet alleen de rede die zich hiertegen verzet, maar ook de mensenrechtelijke bescherming van het gezinsleven van de moeder en haar kinderen. Het niet-verlenen van een faciliterend visum zou leiden tot een scheiding van het gezin. De Afdeling legt het recht op een faciliterend visum goed uit, maar vergeet te verwijzen naar mensenrechten. Zeker aangezien het Hof van Justitie in *Chavez-Vilchez* wel heeft bepaald dat bij het vaststellen van een afgeleid verblijfsrecht het recht op gezinsleven en het belang van het kind moet worden betrokken (zie HvJ EU 10 mei 2017, C-133/15,

AB 2017/229, m.nt. Klaassen, punt 70), is dit een gemiste kans.

8. Het lijkt voor de hand te liggen dat de redenering van de Afdeling dat de vreemdeling in aanmerking komt voor een faciliterend visum ook betekent dat in Nederland de vreemdeling een afgeleid verblijfsrecht zou krijgen. Daarbij zou de moeder van de referent immers voor dezelfde keuze komen te staan om te kiezen tussen haar kinderen. Echter, de staatssecretaris zou ook van de vreemdeling kunnen verlangen om een reguliere verblijfsvergunning aan te vragen en daarna verblijf te verlenen op grond van artikel 8 EVRM. Dat zou voor de vreemdeling als voordeel hebben dat ze op termijn in aanmerking komt voor een zelfstandig verblijfsrecht. Dit zou daarmee een sterker verblijfsrecht opleveren dan het afgeleid verblijfsrecht. Dat vereist dan wel dat de vreemdeling in het kader van die aanvraag wordt vrijgesteld van het mvv-vereiste. Ook zou dit betekenen dat er geen verblijfsrecht van rechtswege zou bestaan op het moment van inreis. Dit zou de vreemde situatie opleveren dat de vreemdeling wel in aanmerking komt voor een faciliterend visum, maar na inreis geen verblijfsrecht heeft dat van rechtswege bestaat. Enfin, of deze vraag überhaupt gaat spelen hangt af van de opstelling van de staatssecretaris wat dit betreft.

M.A.K. Klaassen

AB 2021/310

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

11 augustus 2021, nr. 202004412/1/R4
(Mr. H.C.P. Venema)
m.nt. T. Groot*

Art. 3.1 WRO; art. 5.32 Awb

ECLI:NL:RVS:2021:1797

Handhaving wegens verkoop fietsen door autobedrijf in strijd met het bestemmingsplan.

De hoofdactiviteiten van bedrijf C bestaan uit de handel in personenauto's en lichte bedrijfsauto's, de verhuur, lease en reparatie van personenauto's en lichte bedrijfsauto's en de handel in automaterialen. Daarnaast wordt, in een apart pand, een fietswinkel geëxploiteerd, waar elektrische en niet-elektrische fietsen en aanverwante artikelen (fietsaccessoires) worden verkocht. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de verschillende ven-

* T. Groot is advocaat bij de sectie bestuursrecht van Stijl Advocaten.

nootschappen die de bedrijfsactiviteiten uitvoeren, zodanig met elkaar zijn verweven, dat in feite sprake is van één onderneming die wordt uitgeoefend op een gezamenlijk bedrijfsterrein (de percelen locatie 1 en locatie 2). De rechtbank heeft, gelet op de overgelegde omzetcijfers, eveneens terecht geoordeeld dat de fietswinkel een ondergeschikt bestanddeel is van de totale bedrijfsuitoefening. Over de vraag of de fietswinkel een normaal bestanddeel is van de totale bedrijfsuitoefening overweegt de Afdeling het volgende.

De standaardbedrijfsindeling 2008 (SBI), die ten grondslag ligt aan de Staat van Bedrijfsactiviteiten, onderscheidt de categorie 'Handel' in en reparatie van auto's, motorfietsen en aanhangers (45) en 'Detailhandel (niet auto's)' (47), waaronder 'Winkels in fietsen en bromfietsen'. In de toelichting op de SBI wordt omschreven wat daar wel en niet toe behoort. De SBI noch de toelichting bieden aanknopingspunten voor het oordeel dat de handel in (elektrische) fietsen en fietsaccessoires als normaal bestanddeel van een autobedrijf kan worden beschouwd. Evenmin kan dat oordeel worden gebaseerd op maatschappelijke opvattingen of maatschappelijke ontwikkelingen. Dat beide branches zich richten op mobiliteit en duurzaamheid en combinatie van auto- en fietshandel zou passen binnen de doelen en missies van verschillende brancheorganisaties, is daarvoor onvoldoende. De fietswinkel kan dan ook niet worden aangemerkt als een normaal bestanddeel van de totale bedrijfsuitoefening van bedrijf C, als bedoeld in het bestemmingsplan.

Uitspraak op het hoger beroep van appellant, te Meerkerk, gemeente Vijfherenlanden, h.o.d.n. bedrijf A (hierna: appellant), tegen de uitspraak van de Rechtbank Midden-Nederland van 8 juli 2020 in zaak nr. 19/92 in het geding tussen:

Appellant,
en

Het college van burgemeester en wethouders van Vijfherenlanden.

Procesverloop

Bij besluit van 29 juni 2018 heeft het college het besluit van 24 april 2018, waarbij aan partij A een last onder dwangsom is opgelegd, ingetrokken.

Bij besluit van 28 november 2018 heeft het college het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 8 juli 2020 heeft de rechtbank het door appellant daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 28 november 2018 vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; red.).

Tegen deze uitspraak heeft appellant hoger beroep ingesteld.

Partij A en anderen hebben voorwaardelijk incidenteel hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Partij A en anderen hebben een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Appellant heeft een zienswijze ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Partij A en anderen hebben een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 juni 2021, waar het college, vertegenwoordigd door A. den Braven, en partij A, vertegenwoordigd door gemachtigden, beiden bijgestaan door mr. M. Woestenenk, advocaat te Nieuwerkerk aan den IJssel, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1. Appellant heeft een fietswinkel in het centrum van Meerkerk. Hij heeft het college bij brief van 19 januari 2017 verzocht om handhaving op te treden tegen de bedrijf B op de locatie 1 te Meerkerk, omdat de verkoop van fietsen volgens hem in strijd is met het bestemmingsplan en leidt tot concurrentievervalsing. Het college heeft daaropvolgend bij besluiten van 24 april 2018 de eigenaar van het pand, partij A, en de huurder/gebruiker van het pand, bedrijf B, onder dreiging van een dwangsom gelast de verkoop van fietsen uiterlijk op 31 mei 2018 te staken. Partij A is bestuurder van bedrijf C, die een autohandels- en servicebedrijf exploiteert op het aangrenzende perceel locatie 2.

Bij besluit van 29 juni 2018, dat bij besluit van 28 november 2018 is gehandhaafd, heeft het college de last onder dwangsom gericht aan partij A ingetrokken. Kort gezegd was het college bij nader inzien van mening dat de verkoop van fietsen niet in strijd is met het bestemmingsplan. Daarbij heeft het college tevens vermeld dat bedrijf B niet langer bestaat en is uitgeschreven bij de Kamer van Koophandel.

De rechtbank heeft geoordeeld dat het college niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de verkoop van fietsen niet in strijd kan zijn met het bestemmingsplan. Bij tussenuitspraak van 12 december 2019 heeft de rechtbank het college in de gelegenheid gesteld dit gebrek te herstellen. Het college heeft bij brief van 2 maart 2020 de motivering van zijn besluit aangevuld. Daarbij heeft het college overwogen dat de detailhandel op de locatie 1 onderdeel is van de bedrijfsvoering van bedrijf C, die hoofdzakelijk plaatsvindt op het grotere perceel locatie 2. De rechtbank heeft ver-

volgens in de uitspraak van 8 juli 2020 geconcludeerd dat vanaf 1 juni 2018 geen strijd meer bestaat met het bestemmingsplan, zodat het college in redelijkheid het handhavingsbesluit heeft kunnen intrekken. Om die reden heeft de rechtbank, na het besluit van 29 juni 2018 te hebben vernietigd, de rechtsgevolgen van dat besluit in stand gelaten.

Het hoger beroep van appellant richt zich tegen het in stand laten van de rechtsgevolgen. Appellant stelt dat de verkoop van fietsen op het perceel locatie 1 wél in strijd is met het bestemmingsplan en het college daarom het dwangsbesluit niet mocht intrekken.

Planologisch regime

2. De percelen locatie 1 en locatie 2 zijn gelegen op het bedrijfsterrein 'Meerkerk'. In het bestemmingsplan Kernen Zederik hebben deze percelen de bestemming 'Bedrijventerrein' met functieaanduiding 'bedrijf tot en met categorie 3.1'.

Ingevolge artikel 6.1, aanhef en onder b, van de planregels zijn deze gronden bestemd voor bedrijven uit ten hoogste categorie 3.1 van de Staat van Bedrijfsactiviteiten 'bedrijventerrein'.

Ingevolge artikel 6.1, onder j, zijn detailhandelsbedrijven niet toegestaan, met uitzondering van detailhandel die een normaal en ondergeschikt bestanddeel uitmaakt van de totale bedrijfsuitoefening.

Niet in geschil is dat de autohandel op het perceel als bestaande detailhandel in volumineuze goederen planologisch is toegestaan. Evenmin is in geschil dat de verkoop van fietsen en aanverwante artikelen geldt als detailhandel als bedoeld in het bestemmingsplan en dat deze activiteit in strijd is met de geldende bestemming, tenzij de uitzondering van artikel 6.1, onder j, van toepassing is. De verkoop van fietsen en aanverwante artikelen is dus alleen toegestaan, indien het gaat om een normaal en ondergeschikt bestanddeel van de totale bedrijfsuitoefening.

Relativiteitsvereiste

3. Partij A betoogt dat appellant zich niet met succes kan beroepen op artikel 6.1, onder j, van de planregels omdat hij niet heeft gesteld en gemotiveerd dat de ruimtelijke ontwikkeling tot een voor hem relevante leegstand heeft geleid of zal kunnen leiden. Het relativiteitsvereiste, neergelegd in artikel 8:69a van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), verzet zich daarom tegen vernietiging van het besluit van 28 november 2018 wegens strijd met artikel 6.1, onder j, aldus partij A. Zij wijst hierbij op de uitspraken van de Afdeling van 20 mei 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1585 en 29 januari 2020, ECLI:NL:RVS:2020:283.

3.1. Ingevolge artikel 8:69a van de Awb vernietigt de bestuursrechter een besluit niet op de grond dat het in strijd is met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel, indien deze regel of dit beginsel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept.

Appellant verzoekt als belanghebbende/concurrent om naleving van artikel 6.1, onder j, van de planregels. Deze bepaling strekt onder meer tot bescherming van concurrentiebelangen en dus ook tot bescherming van het belang van appellant. Artikel 8:69a van de Awb is daarom hier niet van toepassing. De uitspraken waarnaar partij A verwijst gaan over artikel 3.1.6, tweede lid, van het Besluit ruimtelijke ordening (stedelijke ontwikkeling) in samenhang met het voorkomen van leegstand. Artikel 3.1.6, tweede lid, is hier niet aan de orde. Anders dan partij A stelt, volgt uit die uitspraken ook niet dat een belanghebbende/concurrent in een geval als dit gemotiveerd moet stellen dat de ruimtelijke ontwikkeling leidt tot voor hem relevante leegstand.

Het betoog faalt.

Het hoger beroep van appellant

4. Appellant betoogt dat het college en de rechtbank ten onrechte hebben geoordeeld dat op de locatie 1 in ieder geval vanaf 1 juni 2018 sprake was van detailhandel in fietsen en toebehoren die een normaal en ondergeschikt bestanddeel uitmaakte van de totale bedrijfsvoering van bedrijf C. Daartoe stelt hij onder meer dat de verkoop van fietsen niet kan worden aangemerkt als een 'normaal bestanddeel' van de hoofdactiviteit van bedrijf C, die bestaat uit handel in auto's. De rechtbank overweegt ten onrechte dat de fietsverkoop en de overige activiteiten van bedrijf C complementair zijn, aldus appellant.

4.1. Het college heeft in de brief van 2 maart 2020 overwogen dat uit de missies en doelen van de brancheorganisaties BOVAG, RDW en ANWB volgt dat (elektrische)fietsverkoop een normaal bestanddeel is van de autobranche. Het gaat, aldus het college, om verschillende vormen van mobiliteit. Ook is het volgens het college tegenwoordig gebruikelijk dat autobedrijven een nevenassortiment (elektrische) fietsen hebben.

De rechtbank heeft overwogen dat vanuit de huidige visie op duurzaamheid en mobiliteit volgens diverse brancheorganisaties de fietsenverkoop en overige activiteiten van bedrijf C complementair zijn en de fietsenverkoop daarom een normaal bestanddeel uitmaakt van de bedrijfsactiviteiten van bedrijf C.

4.2. De hoofdactiviteiten van bedrijf C bestaan uit de handel in personenauto's en lichte bedrijfsauto's, de verhuur, lease en reparatie van

personenauto's en lichte bedrijfsauto's en de handel in automaterialen. Daarnaast wordt, in een apart pand, een fietsenwinkel geëxploiteerd, waar elektrische en niet-electrische fietsen en aanverwante artikelen (fietsaccessoires) worden verkocht. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de verschillende vennootschappen die de bedrijfsactiviteiten uitvoeren, zodanig met elkaar zijn verweven, dat in feite sprake is van één onderneming die wordt uitgeoefend op een gezamenlijk bedrijfsterrein (de percelen locatie 1 en locatie 2). De rechtbank heeft, gelet op de overgelegde omzetcijfers, eveneens terecht geoordeeld dat de fietsenwinkel een ondergeschikt bestanddeel is van de totale bedrijfsuitoefening. Over de vraag of de fietsenwinkel een normaal bestanddeel is van de totale bedrijfsuitoefening overweegt de Afdeling het volgende.

De standaardbedrijfsindeling 2008 (SBI), die ten grondslag ligt aan de Staat van Bedrijfsactiviteiten, onderscheidt de categorie 'Handel' in een reparatie van auto's, motorfietsen en aanhangers (45) en 'Detailhandel (niet auto's)' (47), waaronder 'Winkels in fietsen en bromfietsen'. In de toelichting op de SBI wordt omschreven wat daar wel en niet toebehoort. De SBI noch de toelichting bieden aanknopingspunten voor het oordeel dat de handel in (elektrische) fietsen en fietsaccessoires als normaal bestanddeel van een autobedrijf kan worden beschouwd. Evenmin kan dat oordeel worden gebaseerd op maatschappelijke opvattingen of maatschappelijke ontwikkelingen. Dat beide branches zich richten op mobiliteit en duurzaamheid en combinatie van auto- en fietshandel zou passen binnen de doelen en missies van verschillende brancheorganisaties, is daarvoor onvoldoende. De fietsenwinkel kan dan ook niet worden aangemerkt als een normaal bestanddeel van de totale bedrijfsuitoefening van bedrijf C, als bedoeld in het bestemmingsplan.

Het betoog slaagt.

Het incidenteel hoger beroep van partij A

5. Voor zover het incidenteel hoger beroep van partij A en anderen ziet op toepassing van het relativiteitsvereiste, slaagt dat niet, gelet op hetgeen onder 3.1 is overwogen. Voor het overige richt het incidenteel hoger beroep zich tegen overwegingen van de rechtbank die ten grondslag liggen aan het oordeel dat sprake is van ondergeschikte detailhandel. Aangezien partij A dat oordeel niet bestrijdt en de Afdeling dat oordeel in deze uitspraak bevestigt (zie onder 4.2), behoeven de desbetreffende gronden geen bespreking.

Het incidenteel hoger beroep is ongegrond.

Conclusie

6. Het hoger beroep van appellant is gegrond. Het incidenteel hoger beroep van partij A en anderen is ongegrond.

De uitspraak van de rechtbank dient te worden vernietigd, voor zover daarbij de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 28 november 2018 in stand zijn gelaten. Dit betekent dat het college een nieuw besluit moet nemen op het bezwaar van appellant tegen het besluit van 29 juni 2018. Daarbij moet het college deze uitspraak in acht nemen.

7. Het college moet de proceskosten van appellant vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het incidenteel hoger beroep ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de Rechtbank Midden-Nederland van 8 juli 2020 in zaaknr. 19/92, voor zover daarbij de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van het college van burgemeester en wethouders van Vijfheerenlanden van 28 november 2018 in stand zijn gelaten;
- IV. veroordeelt het college van burgemeester en wethouders van Vijfheerenlanden tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1496 (zegge: veertienhonderdzesennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- V. gelast dat het college van burgemeester en wethouders van Vijfheerenlanden aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 265 (zegge: tweehonderdvijfenzestig euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Noot

1. In ABRvS 31 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1439, Gst. 2017/171, m.nt. Schönfeld en ABRvS 6 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:329 worden (elektrische) fietsen niet aangemerkt als goederen die per eenheid een groot vloer- en/of grondoppervlak beslaan, zodat geen sprake is van volumineuze detailhandel maar van reguliere detailhandel. Gelet hierop is het terecht dat ook in de hier geannoteerde uitspraak ervan uit wordt gegaan dat de verkoop van fietsen en aanverwante artikelen geldt als reguliere detailhandel. Dit betekent vervolgens dat de verkoop van fietsen in strijd is met de geldende bestemming 'Bedrijven-

terrein' met functieaanduiding 'bedrijf tot en met categorie 3.1', dat geen detailhandel toestaat.

2. Dit zou slechts anders zijn als sprake is van 'detailhandel die een normaal en ondergeschikt bestanddeel uitmaakt van de totale bedrijfsvoering' ex art. 6.1 onder j van het bestemmingsplan. Daarmee rijst de vraag: wanneer is detailhandel 'ondergeschikt', nu in dit bestemmingsplan over deze kwalificatie niets is bepaald? In de handhavingszaken ABRvS 22 september 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BN7941, ABkort 2010/349 en ABRvS 5 september 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BX6509 speelt de vraag of sprake is van ondergeschikte detailhandel bij een muziekwinkel (groothandel) op een bedrijventerrein in Deventer. De Afdeling oordeelt dat het college van Deventer in redelijkheid heeft kunnen stellen dat een omzet uit detailhandel van 8,5% van de totale omzet en het percentage detailhandelstransacties van 27,2% niet zo hoog is dat de detailhandelsactiviteiten niet een ondergeschikt bestanddeel zijn. In ABRvS 22 augustus 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BX5295 overweegt de Afdeling dat het college van Den Haag, voor de beoordeling of de verkoop aan particulieren een ondergeschikte activiteit is bij de groothandel en de detailhandel gericht op de zakelijke markt, enige vrijheid heeft bij het bepalen van het maximale percentage van de omzet dat afkomstig mag zijn uit de verkoop aan particulieren. Het door dit college gehanteerde percentage van 10% acht de Afdeling redelijk. In de hier geannoteerde uitspraak gaat het, zo leid ik af uit de opgevraagde tussen- en einduitspraak van de rechtbank, om een omzetaandeel voor de verkoop van elektrische fietsen van 1,93% van de totale omzet van het autobedrijf. Het is tegen die achtergrond begrijpelijk dat de Afdeling concludeert dat de fietswinkel een ondergeschikt bestanddeel is van de totale bedrijfsvoering van het autobedrijf.

3. Dan resteert de vraag wanneer sprake is van detailhandel die een 'normaal' bestanddeel uitmaakt van de totale bedrijfsvoering. ABRvS 25 augustus 2004, ECLI:NL:RVS:2004:AQ7494 biedt relevante inzichten voor beantwoording van die vraag. In deze zaak verzoekt X het college van Middelburg om handhaving op te treden tegen de boerderijverkoop van exotische groente- en fruitsoorten door Y op een perceel met de bestemming 'Agrarische doeleinden'. Het college weigert dit. Maar X voert in hoger beroep met succes aan dat de verkoop van deze soorten niet als normaal bestanddeel van de bedrijfsvoering van een boerderijwinkel moet worden aangemerkt. "Het betreft hier immers groenten en fruit die niet op het eigen bedrijf worden geteeld (en ook niet kunnen worden geteeld) als normaal onderdeel van de agrarische bedrijfsvoering ter plaatse",

aldus de Afdeling. ABRvS 21 oktober 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BK0773 is ook relevant, waaruit blijkt dat de bewijslast voor de kwalificatie van 'normaal bestanddeel' op de overtreder rust.

4. In de hier geannoteerde uitspraak beroept het college van Vijfheerenlanden zich op de missies en doelen van de brancheorganisaties BOVAG, RDW en ANWB waaruit volgens het college volgt dat (elektrische) fietsverkoop een normaal bestanddeel is van de autobranche. Ook onderbouwt het college dat het tegenwoordig gebruikelijk is dat autobedrijven een nevenassortiment (elektrische) fietsen hebben. Daar gaat de Afdeling evenwel niet in mee, mede onder verwijzing naar de standaardbedrijfsindeling 2008 (SBI), die ten grondslag ligt aan de Staat van Bedrijfsactiviteiten van het bestemmingsplan. Daaruit zou niet kunnen worden afgeleid dat de handel in (elektrische) fietsen en fietsaccessoires als normaal bestanddeel van een autobedrijf kan worden beschouwd. Ook kan dit volgens de Afdeling niet worden afgeleid uit maatschappelijke opvattingen of ontwikkelingen. Het standpunt van de brancheorganisaties is daarvoor onvoldoende, aldus het oordeel van de Afdeling. Het is evenwel de vraag wat de Afdeling wél voldoende zou achten om te oordelen dat naar maatschappelijke opvattingen de verkoop van (elektrische) fietsen als normaal bestanddeel kan worden aangemerkt. Welk bewijs had het college hiervoor moeten leveren? En als door het college nader bewijs daarvoor zou zijn overgelegd, zou dit dan voldoende zijn geweest voor de conclusie dat sprake is van een normaal bestanddeel of zou de Afdeling wellicht in deze kwestie aanleiding hebben gezien het 'werkveld' te betrekken door gebruik te maken van het nieuwe instrument van de *amicus curiae* (art. 8:12b Awb; vergelijk ABRvS 16 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:903)? Nadere rechtspraak zal hiervoor moeten worden afgewacht.

T. Groot

AB 2021/311

COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET BEDRIJFSLEVEN

6 juli 2021, nr. 18/2911 en 20/189

(Mrs. H.O. Kerkmeester, H.S.J. Albers, B. Bastein)
m.nt. B. van der Vorm*

Art. 3 Wet Bibob; art. 3.4 WWG

ECLI:NL:CBB:2021:705

* B. van der Vorm is universitair docent straf(proces)recht aan de Universiteit Utrecht.